

PARAULA I VIDA

Caminar amb els joves: sortir, veure i cridar

El Sínode sobre «els joves, la fe i el discerniment vocacional» té a la meua manera de veure un aspecte fonamental per a la pastoral de l'Església respecte a ells i que ens afecta a tots: es tracta de saber **acompanyar** els joves, «**caminar amb ells**». I el Document preparatori del Sínode explica que acompanyar els joves exigeix sortir dels propis esquemes preconfeccionats, trobant-los allà on són, adequant-se als seus temps i als seus ritmes; prendre'ls seriosament en la seva dificultat per desxifrar la realitat en què viuen i per transformar un anunci rebut en gestos i paraules, en l'esforç quotidià per construir la pròpia història i en la recerca més o menys conscient d'un sentit per a les seves vides.

Cal fer un camí, que de vegades també passa a través de vies imprevisibles i allunyades. El Papa Francesc recorda que «la pastoral vocacional és aprendre l'estil de Jesús, que passa pels llocs de la vida quotidiana, s'atura sense pressa i, mirant els germans amb misericòrdia, els porta a trobar-se amb Déu Pare». Cal

valoritzar la creativitat de cada comunitat per construir propostes capaces de captar l'originalitat de cada jove i secundar el seu desenvolupament. En molts casos es tractarà també d'aprendre a donar espai real a la novetat, sense sufocar-la. «Ser audaç i creatius en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats» (EG 33).

Tres verbs, que en els Evangelis connoten la manera en què Jesús troba les persones del seu temps, ajuden segons el Papa Francesc a estructurar aquest estil pastoral ampli amb els joves: **sortir, veure i cridar**.

Sortir.— Abandonar les rigidesses que fan que sigui menys creïble l'anunci de l'alegria de l'Evangelí, sense encasellar ni presentar l'Església de forma anacrònica. Sortir és signe de llibertat interior respecte de les activitats i de les preocupacions habituals, per tal de permetre als joves de ser protagonistes. La comunitat cristiana serà atractiva com més l'experimentin acollidora.

Veure.— Mirar, sortir cap al món dels joves requereix la disponibilitat

per passar temps amb ells, escoltar les seves històries, les seves alegries i esperances, les seves tristesses i angoixes, compartint-les. Aquesta és la via per inculturar l'Evangelí i evangelitzar tota cultura, també la juvenil. Aquesta és la mirada de tot autèntic pastor, la veritable mirada del discerniment, que no vol apoderar-se de la consciència de l'altre ni predeterminar el camí de la gràcia de Déu a partir dels propis esquemes.

Cridar.— La mirada d'amor de Jesús es transforma en una crida a una novetat que s'ha d'acollir, explorar i construir. Cridar vol dir despertar el desig, moure les persones del que les té bloquejades o de les comoditats en què descansen. Cridar vol dir fer preguntes per a les quals no hi han respostes predeterminades. Això, i no la prescripció de normes que s'han de respectar, és el que estimula les persones a posar-se en camí i trobar l'alegria de l'Evangelí.

El Sínode recull el gran repte de l'acostament als joves per part de tots: famílies, escoles, parròquies, política, empresa, societat...

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Formació en romànic de mestres de religió

Uns 132 mestres i professors de religió dels centres públics de Catalunya i d'Andorra van participar dels dies 3 al 5 de juliol, en un curs de formació de 30 hores sobre «El romànic al Pirineu» reconegut pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, i organitzat per la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell. Van visitar les esglésies de Santa Eulàlia d'Erill la Vall, Sant Climent i Santa Maria de Taüll i de Sant Joan de Boí i van aprofundir al Centre del Romànic de la Vall de Boí. També van visitar la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell i el conjunt catedralici i la Delegada de Patrimoni del Bisbat d'Urgell, Clara Arbués, els va fer una conferència. El darrer dia van visitar l'església de Santa Coloma d'Andorra la Vella, Sant Climent de Pal i la visita al Centre d'Interpretació de l'Andorra Romànica.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Déu i el mal

El mal del món ens aclapara. En forma de gran festival del dolor entra per la finestra del televisor cada dia. Les matances de cristians, el terrorisme, els conflictes bèl·lics, la fam, les grans urbs plenes de violència, el tràfic de persones, el tràfic de blanques que ha convertit Occident en un gran prostíbul d'esclaves... Hi ha noves amenaces atòmiques, fructifica el conflicte de civilitzacions i el canvi climàtic obre tenebroses perspectives per a la humanitat del futur. Per si fos poc, el nostre mateix entorn, malgrat el rela-

tiu benestar econòmic, traspua agressivitat: ha triomfat l'individualisme, la falta de respecte, la conversió de la vida humana en un clínex d'usar i llençar. El cristià es pregunta: per què Déu permet tot això? ¿I per què permet, no ja que el mal perduri en el nostre món, sinó fins i tot que la figura de Jesucrist, que va venir per fer-se càrrec del mal de la humanitat, s'esborri de la nostra societat? No serveixen de res, les nostres pregàries? No. No en sentit instrumental. El Déu cristià no ens ajuda a nosaltres perquè resem abandonant a la desgrà-

cia els que no ho fan. Ell també resava al Pare i va ser víctima del mal.

A diferència d'altres visions religioses, el Déu cristià respecta la nostra llibertat per a fer el bé o fer el mal. La pregària no ens allibera del mal, sinó que ens acosta al bé. Traduir la fe personal en bondat és el repte. Quan pot la fe ser factor de bondat? Només quan la pregària transforma la vida del creient, igual que la presència de Crist va transformar els apòstols.

Antoni Puigverd

PALABRA Y VIDA

Caminar con los jóvenes: salir, ver y llamar

El Sínodo sobre «los jóvenes, la fe y el discernimiento vocacional» tiene a mi modo de ver un aspecto fundamental para la pastoral de la Iglesia respecto a ellos y que nos atañe a todos: se trata de saber **acompañar** a los jóvenes, «**caminar con ellos**». Y el Documento preparatorio del Sínodo explica que acompañar a los jóvenes exige salir de los propios esquemas preconfeccionados, encontrándolos allí donde están, adecuándose a sus tiempos y a sus ritmos; tomarlos en serio en su dificultad para descifrar la realidad en la que viven y para transformar un anuncio recibido en gestos y palabras, en el esfuerzo cotidiano por construir la propia historia y en la búsqueda más o menos consciente de un sentido para sus vidas.

Es necesario realizar un camino, que a veces también pasa a través de vías imprevisibles y alejadas. El Papa Francisco recuerda que «la pastoral vocacional es aprender el estilo de Jesús, que pasa por los lugares de la vida cotidiana, se detiene sin prisa y, mirando a los hermanos con misericordia, les lleva a encontrarse con Dios Padre». Hay que valorizar la creatividad de cada comunidad para construir propuestas capaces de captar la originalidad de cada joven y secundar su desarrollo. En muchos casos se tratará también de aprender a dar espacio real a la novedad, sin sofoarla. «Ser audaces y creativos en esta tarea de repensar los objetivos, las estructuras, el estilo y los métodos evangelizadores de las propias comunidades» (EG 33).

Tres verbos, que en los Evangelios connotan el modo en el que Jesús encuentra a las personas de su tiempo, nos ayudan a estructurar este estilo pastoral amplio con los jóvenes: **salir, ver y llamar**.

Salir.— Abandonar las rigideces que hacen que sea menos creíble el anuncio de la alegría del Evangelio, sin encasillar ni presentarse la Iglesia de forma anacrónica. Salir es signo de libertad interior respecto a las actividades y a las preocupaciones habituales, a fin de permitir a los jóvenes ser protagonistas. La comunidad cristiana será atractiva cuanto más la experimenten acogedora.

Ver.— Mirar, salir hacia el mundo de los jóvenes requiere la disponibilidad para pasar tiempo con ellos, escuchar sus historias, sus alegrías y esperanzas, sus tristezas y angustias, compartiéndolas. Esta es la vía para inculturar el Evangelio y evangelizar toda cultura, también la juvenil. Esta es la mirada de todo auténtico pastor, la verdadera mirada del discernimiento, que no quiere apoderarse de la conciencia ajena ni predeterminar el camino de la gracia de Dios a partir de los propios esquemas.

Llamar.— La mirada de amor de Jesús se transforma en una llamada a una novedad que se debe acoger, explorar y construir. Llamar quiere decir despertar el deseo, mover a las personas de lo que las tiene bloqueadas o de las comodidades en las que descansan. Llamar quiere decir hacer preguntas para las que no hay respuestas predeterminadas. Esto, y no la prescripción de normas que se deben respetar, es lo que estimula a las personas a ponerse en camino y encontrar la alegría del Evangelio.

El Sínodo recoge el gran reto del acercamiento a los jóvenes por parte de todos: familias, escuelas, parroquias, política, empresa, sociedad...

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

L'humanisme europeu i les seves arrels

La Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell va parlar, el dia 1 de juliol, de l'humanisme europeu i les seves arrels en el cristianisme. Les aportacions del Dr. Gabriel Magalhães, professor de literatura de la Universitat de Beira Interior (Portugal); del Dr. Gabriel Amengual, Canonge de

la Catedral de Palma de Mallorca i professor de filosofia a la Universitat de les Illes Balears; i del Dr. Francesc Torralba, Director de la Càtedra de Pensament Cristià i professor de la Universitat Ramon Llull van ajudar a fer una anàlisi des de diverses òptiques de la qüestió.

En organitzar la jornada es va voler aprofundir en la identitat europea que ens uneix. Sobretot, després de la crisi del 2008, que ha sacsejat Europa i bona part del món, en la que es mostra la necessitat d'aturar l'acció per percebre millor quina és la identitat col·lectiva, quin és el paper que ha de jugar Europa en la societat global en què vivim, quins són els valors que defineixen aquesta identitat i què significa la tradició judeocristiana. I els tres ponents, i també el mateix Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, van fer una aportació en relació a aquesta reflexió que va portar a concloure que Europa beu dels valors i de la percepció del món cristià, que s'ha anat configurant al llarg dels segles i dels esdeveniments històrics i socials.

La jornada es va dur a terme a l'Auditori Rocafort de Sant Julià de Lòria, sota la presidència de l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives. En l'acte inaugural i durant tota la jornada, va ser present el Cònsol Major de la Parròquia, Josep Miquel Vila, i també van assistir més d'un centenar de persones, entre els quals el Ministre de Salut del Govern d'Andorra, Carles Álvarez Marfany; l'Ambaixador d'Andorra davant la Santa Seu, Jaume Serra; i un bon grup d'alumnes de curs DECA de la Universitat d'Andorra.

Andorra, amb vocació europeista

El Cònsol lauredià va adreçar les paraules de benvinguda, fent notar que la Càtedra de Pensament

Cristià ja té al darrere una història «que comença a ser llarga» i que ha anat deixant un pòsit «d'enriquiment personal» per a tots els que hi han assistit al llarg d'aquests anys, en els quals ha tractat temes sempre importants i interessants. Per a Josep Miquel Vila, «fem les coses que fem perquè tenim una herència de creences que conforma el nostre comportament i el nostre pensament, i és per aquesta herència, en l'essència de la qual es troben els valors cristians, que a Europa valorem els drets humans, el respecte per la persona humana i el respecte per la llibertat de pensament».

Mons. Vives, considerant que el tema de la Càtedra d'enguany és de gran interès per a tots els europeus i especialment per als andorrans, va fer al·lusió a l'acord d'associació amb la Unió Europea que negocia actualment el Govern d'Andorra, un país, d'altra banda, «d'innegable vocació europeista». L'Arquebisbe va parlar del moment fundacional de la Unió Europea, el Tractat de Roma, del qual s'han complert 60 anys, i tot citant els arguments exposats pel Papa Francesc en el seu discurs davant els líders de les nacions europees, i va desta-

car la importància de mirar més a fons la realitat d'Europa per redescobrir «la memòria viva d'aquell esdeveniment», en el fons del qual s'hi troben els elements fonamentals de l'humanisme europeu. I cal fer-ho de manera especialment acurada en aquest moment de confluència de crisis diverses (econòmica, d'identitat, de lideratge, crisi dels refugiats...) que dona el pretext a determinats sectors partidistes per posar en qüestió el projecte europeu.

Davant d'aquesta situació, cal ser conscient que «no podem construir Europa ni des de les falses seguretats que alguns proclamen ni des de la por». La paraula clau per a la construcció d'Europa continua sent «solidaritat», considerà Mons. Vives, i «posar la persona al centre de tot», com diu amb insistència el Sant Pare, perquè aquesta és la base de tota esperança.

Mons. Vives va cloure la seva intervenció recordant el «crit ple d'amor» de Sant Joan Pau II en el seu viatge a Santiago de Compostel·la el 9 de novembre de 1982: «Europa, sigues tu mateixa! Torna a trobar-te! [...]. Tu pots ser encara far de civilitzacions i estímul de progrés per al món.»

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

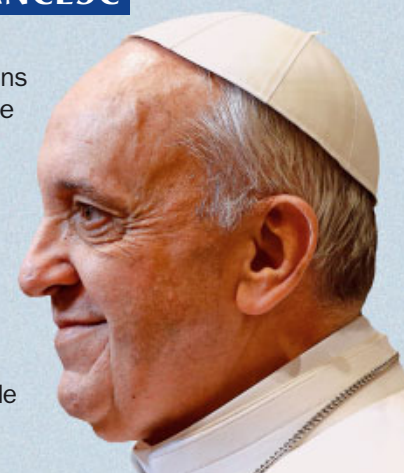
@Pontifex: «Cadascú de nosaltres, com a membre viu del Cos de Crist, està cridat a promoure la unitat i la pau» (9 de juny).

@Pontifex: «La vida només pot sobreviure gràcies a la generositat d'una altra vida» (10 de juny).

@Pontifex: «L'Església resplendeix quan és missionera, acollidora, lliu-

re, fidel, pobra en mitjans i rica en amor» (12 de juny).

@Pontifex: «Amb la seva Passió, Jesús va carregar amb els nostres patiments. Ell coneix el dolor, ens comprèn, ens consola i ens dona forces» (13 de juny).

Corrents cristianes en la Càtedra de Pensament Cristià

PONÈNCIA 1

El que Europa deu al cristianisme

El **Dr. Magalhães**, amb la ponència «El mosaic cristià d'Europa i Occident», va tractar del que «Europa deu al cristianisme», qüestió sobre la qual «hi ha dues posicions extremes: d'una banda hi ha qui propugna que tot el que s'ha fet a Europa ha estat malgrat la rêmora del cristianisme; i del costat oposat hi ha qui defensa que tot el que s'hi ha fet es deu al cristianisme».

Possiblement cap de les dues posicions sigui encertada, va considerar l'escriptor portuguès, però és innegable que el cristianisme ha fet diverses aportacions a la configuració de la identitat europea. Una d'aquestes aportacions, afirmà, és «la idea de llibertat, i això no és un deute petit». Magalhães afirmà que en la Santíssima Trinitat hi ha «l'origen de la idea de llibertat que tenim a Europa, així com del concepte de diàleg com a capacitat de transformar la societat a partir del punt de vista de les diferents parts que la integren»; i ho il·lustrà amb diferents exemples com «els Evangelis són un espectacle absolut de llibertat: Jesús proposa el seu missatge a tot hom que el vol escoltar, però mai no l'imposa a ningú», i va concloure que «la llibertat que propugna el cristianisme és una llibertat transcenden-

tal que consisteix en escollir dir sí o no a Déu».

El gran valor del cristianisme és l'amor, recordà Magalhães. Tanmateix, «si senzillament reduïm l'amor a una qüestió ètica, podríem fins i tot arribar a la conclusió que no és la millor ètica. Però el missatge cristià també parla de dolor. Cal entendre el dolor com una expressió del canvi: és el que ens transforma en millors i ens permet avançar. Cal cercar la mida exacta del dolor; cadascú hauria de cercar aquells dolors que el fan feliç» perquè és a través del dolor que es pot transcendir els límits.

PONÈNCIA 2

La dignitat de la persona

El **Dr. Amengual**, parlà de «La dignitat de la persona, essència de l'humanisme» i va començar establint algunes precisions sobre el concepte d'humanisme per explicar que no s'hi referia com un mer corrent de pensament, com tants d'altres al llarg de la història de la humanitat, sinó «en el seu sentit més radical i ampli com la manera humana de comprendre i conduir la vida i la convivència humanes». Va tractar de la vigència del concepte de dignitat, els seus orígens i interpretacions en els diversos àmbits del coneixement, i la seva fonamentació racional, moral i social, per concloure que «si al llarg del se-

El Dr. Magalhães i el Dr. Amengual, dos dels ponents de la Càtedra

gle XIX es poden observar progressos en el reconeixement de la dignitat humana de diversos grups i persones en situacions difícils, això mostra que el progrés en el reconeixement de la dignitat humana camina en paral·lel a la presa de consciència de les situacions humiliants i indignes de l'home. Simplement per assenyalar camps en els que la dignitat hauria de gaudir d'un major reconeixement, podríem esmentar l'àmbit social, on l'ésser humà és tractat com a mercaderia, com és el cas de les migracions, l'explotació sexual, laboral, social i política; el mercat d'òrgans, els infants soldats, etc. O, dit en positiu: dret al treball, a l'habitatge, a l'educació, a una família, i d'altres... La dignitat de la persona significa que cada ésser humà té un valor inherent, no negociable i no alienable. Un valor impossible de desfer-se'n d'ell sense perdre la seva qualitat humana. Aquest valor, igual en tots, és anterior i superior a tota disposició social i a tot lloc o funció social. Però encara resta un llarg camí fins a que aquest reconeixement arribi a tots els éssers humans.»

pensament que posen en qüestió els fonaments tant de l'humanisme cristià com de les diferents formes d'humanisme que s'han donat al llarg de la història (proposades per pensadors com Heidegger o Sartre, entre altres), tots els quals, però, tenen en comú «el reconeixement de la dignitat sublim de l'ésser humà. Es referí al corrent anomenat «transhumanisme», la tesi fonamental del qual planteja la idea que mitjançant la tecnologia podem engendrar éssers humans amb unes capacitats que milloraran qualitativament allò que els humans som de manera natural. Un segon corrent crític amb l'humanisme és l'anomenat «animalisme», que considera que la diferència qualitativa entre l'ésser humà i els animals no té cap justificació plausible, i a partir d'aquesta objecció qüestiona els raonaments antropològics que defensa l'humanisme.

Va resumir en tres conceptes complementaris a partir dels quals es pot construir el discurs humanista: consciència, que vol dir capacitat d'autoavaluar-nos; llibertat, entesa com la capacitat d'autodeterminar-se, de fer de la vida un projecte personal; i transcendència, que suposa la capacitat d'interrogar-se pel que som i d'anar més enllà d'on som.

El Dr. Magalhães conversant amb l'Ambaixador d'Andorra davant la Santa Seu, Jaime Serra, el Dr. Torralba i el Cònsol Major de la Parròquia, Josep Miquel Vila

PONÈNCIA 3

El transhumanisme

El **Dr. Torralba** va parlar de «L'humanisme entre les cordes. Transcendir l'animalisme emergent i el transhumanisme», en la qual va voler fer un resum dels principals corrents de

Podeu escoltar les tres ponències senceres en els codis QR que adjuntem

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15,1-6 / Mt 12,38-42]. **Urgell:** ■ Josep Sala i Picó, prev. i companys mrs.; sant Xarbel Makluf, prev.; santa Cristina, vg. i mr.; sant Víctor, mr.

25. ■ Dimarts [Fets 4,33;5,12,27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / Sl 66 / 2C 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Betsaida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya.

26. □ Dimecres [Ex 16,1-5.9-15 / Sl 77 / Mt 13,1-9]. Sant Joaquim i santa Anna, pares de la Benaurada Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Dijous [Ex 19,1-11.16-20b / Sl: Dn 3,52-56 / Mt 13,10-17]. **Sant Feliu de Llobregat:** ■ Sant Cugat, mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.; santa Natàlia, mr.

28. ■ Divendres [Ex 20,1-17 / Sl 18 / Mt 13,18-23]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

29. □ Dissabte [Ex 24,3-8 / Sl 49 / Jo 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Sta. Marta, germana de Llätzer i Maria, amics de Jesús, residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà.

30. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [1R 3,5.7-12 / Sl 118 / Rm 8,28-30 / Mt 13,44-52 (o bé, més breu: Mt 13,44-46)]. **Sant Feliu de Ll.:** Beats Cristí Roca i Huguet, prev., Constanci Roca i Huguet, rel., i companys màrtirs; **Tortosa:** Beats Tobies Borràs i Romeu, rel., i companys mrs.; **Urgell:** Beats Protasi Cubells i Minguell, rel. i companys, mrs.; màrtirs de sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936).

Diumenge XVI de durant l'any

COMENTARI

Déu no vol el mal

El Llibre de la Saviesa de Salomó és obra d'un mestre jueu d'espiritualitat de la diàspora alexandrina del s. I a.C. que es presenta sota l'autoritat moral del més savi de tots els savis. La cultura grega li serveix d'instrument per presentar millor la fe del poble d'Abraham.

La vostra força és font de justícia: Déu no és dèspota. Demostreu només la força amb pedagogia quan algú no creu que ho podeu tot o quan humilieu els arrogants.

Així governant amb tota moderació, Vós ensenyeu al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom.

Sovint no sabem què hem de demanar per pregar com cal. Gràcies a Déu (mai millor dit), l'Esperit es posa en lloc nostre i intercedeix a favor del Poble sant tal com Déu ho vol.

Així quan sóc feble (i en sóc conscient) és quan sóc realment fort i sé buscar l'ajut fort que em cal (2Cor 12,20).

La paràbola del blat i el jull respon a una qüestió punyent: «Si Déu és tan bo i poderós com dieu els creients, per què permet el mal? O no és poderós per impedir-ho, o no ens estima.»

Resposta de Jesús: L'origen del mal no és Déu que sembrà bona llavor sinó l'enemic de Déu que sembrà jull.

Deixeu que jull i blat creixin junts fins a l'hora de la sega: però a la vegada no et deixis vèncer pel mal ans venç el mal amb el bé (Rm 12,21).

Si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Collir correspon a l'Amo. Recordem el missatge de la conversió: qui avui és jull, demà pot ser blat. I també a l'inrevés!

El gra de mostassa és al·legoria de l'Església, arbre on fan niu gentils que s'incorporen al nou Poble de Déu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 12,13.16-19)

Fora de vós, que vetlleu sobre tothom, no hi ha cap déu a qui hàgiu de convèncer que la vostra sentència és justa. La vostra força és font de justícia, i el mateix domini que teniu sobre tothom fa que tracteu amb tota consideració. Demostreu només la vostra força si algú no creu que ho podeu tot, o bé quan humilieu aquells que, sabent que sou fort, es mostren arrogants. Vós, que disposeu de la força, sou moderat en les sentències i ens governeu amb tota consideració: el poder, si volguéssiu, sempre el teniu a mà. Obrant així, heu ensenyat al vostre poble que els justos han de ser humans amb tothom, i heu omplert d'esperança els vostres fills, en veure que doneu l'ocasió de penedir-se dels pecats.

▶ Salm responsorial (85)

R. *Senyor, vós sou indulgent i bo.*

Vós, Senyor, sou indulgent i bo, / ric en l'amor per a tothom que us invoca. / Senyor, escolteu la meua pregària, / escolteu la meua súplica. R.

Tots els pobles que heu creat vindran / a fer-vos homenatge i glorificaran el vostre nom. / Diran: «Sou gran, Senyor, / són prodigioses les vostres obres, / vós sou l'únic Déu.» R.

Vós, Senyor, Déu compassiu i benigne, / lent per al càstig, fidel en l'amor, / mireu-me, apiadeu-vos de mi. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,26-27)

Germans, és l'Esperit mateix el qui, per ajudar la nostra feblesa, intercedeix amb gemecs que no es poden expressar. Perquè nosaltres no sabem què hem de demanar per pregar com cal, però és ell, l'Esperit, qui es posa en lloc nostre. I ni que els seus gemecs no es puguin expressar, el qui penetra l'interior dels cors sap prou bé quin és el deler de l'Esperit; ell intercedeix a favor del poble sant tal com Déu ho vol.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 13,24-43) (Versió abreujada)

En aquells temps, Jesús proposà a la gent aquesta altra paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un home que havia sembrat bona llavor al seu camp, però a la nit, mentre tothom dormia, vingué el seu enemic, sembrà jull enmig del blat i se n'anà. Quan el sembrat hagué crescut i s'espigà, aparegué també el jull. Els mossos anaren a trobar l'amo i li digueren: No era bona, la llavor que vau sembrar al vostre camp? Com és, doncs, que hi ha jull? Ell els respongué: Això ho ha fet algú que em vol mal. Els mossos li digueren: Voleu que anem a collir-lo? Ell els diu: No ho feu pas: si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega i llavors diré als segadors: colliu primer el jull i feu-ne feixos per cremar-lo; després colliu el blat i porteu-lo al meu graner.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 12,13.16-19)

Fuera de ti no hay otro Dios que cuide de todo, a quien tengas que demostrar que no juzgas injustamente.

Porque tu fuerza es el principio de la justicia y tu señorío sobre todo te hace ser indulgente con todos. Despliegas tu fuerza ante el que no cree en tu poder perfecto y confundes la osadía de los que lo conocen. Pero tú, dueño del poder, juzgas con moderación y nos gobiernas con mucha indulgencia, porque haces uso de tu poder cuando quieres.

Actuando así, enseñaste a tu pueblo que el justo debe ser humano y diste a tus hijos una buena esperanza, pues concedes el arrepentimiento a los pecadores.

▶ Salmo responsorial (85)

R. *Tú, Señor, eres bueno y clemente.*

Porque tú, Señor, eres bueno y clemente, / rico en misericordia con los que te invocan. / Señor, escucha mi oración, / atiende a la voz de mi súplica. R.

Todos los pueblos vendrán / a postrarse en tu presencia, Señor; / bendecirán tu nombre: / «Grande eres tú, y haces maravillas; / tú eres el único Dios». R.

Pero tú, Señor, / Dios clemente y misericordioso, / lento a la cólera, rico en piedad y leal, / mírame, ten compasión de mí. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,26-27)

Hermanos:

El Espíritu acude en ayuda de nuestra debilidad, pues nosotros no sabemos pedir como conviene; pero el Espíritu mismo intercede por nosotros con gemidos inefables. Y el que escruta los corazones sabe cuál es el deseo del Espíritu, y que su intercesión por los santos es según Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,24-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús propuso otra paràbola a la gente diciendo: «El reino de los cielos se parece a un hombre que sembró buena semilla en su campo; pero, mientras los hombres dormían, un enemigo fue y sembró cizaña en medio del trigo y se marchó. Cuando empezaba a verdear y se formaba la espiga apareció también la cizaña. Entonces fueron los criados a decirle al amo: «Señor, ¿no sembraste buena semilla en tu campo? ¿De dónde sale la cizaña?» Él les dijo: «Un enemigo lo ha hecho». Los criados le preguntan: «¿Quieres que vayamos a arrancarla?». Pero él les respondió: «No, que al recoger la cizaña podéis arrancar también el trigo. Dejados crecer juntos hasta la siega y cuando llegue la siega diré a los segadores: arrancad primero la cizaña y atadla en gavillas para quemarla, y el trigo almacenadlo en mi granero».